

Exercici 3

[5 punts: 3 punts pel contingut i 2 punts per la capacitat d'argumentació i d'anàlisi, l'ordenació de les idees i la coherència del discurs]

Trieu UNA de les dues opcions (A o B) i desenvolueu el comentari de text corresponent.

OPCIÓ A

Comenteu el poema «Vuit de març», de *Bruixa de dol*, de Maria-Mercè Marçal. Tingueu en compte, sobretot, els aspectes següents (no cal tractar-los separatament ni en el mateix ordre):

- La posició que ocupa el poema en el conjunt de l'obra.
- Els principals aspectes formals i figures retòriques del poema.
- Les imatges i els símbols del poema que apareixen al llarg de l'obra.

Vuit de març

Amb totes dues mans
alçades a la lluna,
obrim una finestra
en aquest cel tancat.

Hereves de les dones 5
que cremaren ahir
farem una foguera
amb l'estrall i la por.
Hi acudirán les bruixes
de totes les edats. 10

Deixaran les escombres
per pastura del foc,
cossis i draps de cuina,
el sabó i el blauet,
els pots i les cassoles, 15
el fregall i els bolquers.

Deixarem les escombres
per pastura del foc,
els pots i les cassoles,
el blauet i el sabó. 20

I la cendra que resti
no la canviarem
ni per l'or ni pel ferro
per ceptres ni punyals.
Sorgida de la flama 25
sols tindrem ja la vida
per arma i per escut
a totes dues mans.

El fum dibuixarà
l'inici de la història 30
com una heura de joia
entorn del nostre cos

i plourà i farà sol
i dansarem a l'aire
de les noves cançons 35
que la terra rebrà.
Vindicarem la nit
i la paraula DONA.
Llavors creixerà l'arbre
de l'alliberament. 40

OPCIÓ B

Comenteu aquest fragment de *Laura a la ciutat dels sants*, de Miquel Llor. Tingueu en compte, sobretot, els aspectes següents (no cal tractar-los separatament ni en el mateix ordre):

- a) La situació i la contextualització del fragment en l'argument de l'obra.
- b) La presència de la boira en el fragment i en la resta de la novel·la.
- c) La veu narrativa de la novel·la: quina mena de narrador és i quines característiques té.

Surt de pressa; comença l'encalç entre la boira...

Boira de novembre, boira amable que l'abriga, l'acull, l'esfuma i potser la fa invisible als ulls de les bones persones de Comarquinal, malgrat ésser ulls que travessen les tenebres, penetrants a la manera d'aquell pampallugueig verdós que, llavors, de joveneta, projectà
5 l'ombra dels pulmons de la seva mare damunt un vidre translúcid. Fugir!, cercar la pau, sigui on sigui, cap enllà d'aquella ombra negra que la boira tenyeix de color d'absenta. S'hi acosta. No res; és l'hospici; més enllà l'asil de Sant Vicenç, amb tants quadrets de finestres, pupil·les negres que la sotgen, que li barren el pas. Més enllà una resplendor. Horror!; és la
10 plaça, voltada d'arcades: boques obertes a punt de riure, a punt de malparlar, de retreure-li que és la forastera indesitjable, la barcelonina sarnosa, una pobra, una perduda, una carn mísera! Carn mísera, que els ullets dels homes de les Aulines valoraven amb mirades de ramader al mercat, carn venuda a canvi de vestits i de brillants a un amo voluble, que ho
15 pot comprar tot amb els seus diners; carn que ha sentit l'escalfor de les mans impúdiques d'un mig sant amb ulleres verdes, que maleí el fill i ha deixat morir la filla per conveniències mercantils; carn que ha sofert la pressió de les mans d'un home amb egoisme d'amant, carn que conté una ànima abandonada de Déu...

Morir! No sentir riure ni parlar ni acompanyar rosaris confegits per boques negres de pecats.